



ה"ת 62317/05/23 - מדינת ישראל נגד יוסף שבתאי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"ת 62317-05-23 מדינת ישראל נ' שבתאי ואח'

לפני כבוד השופט שמואל מלמד

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד הילה גבאי ועו"ד בר דהן הרוש

נגד

המשיבים

1. יוסף שבתאי

ע"י ב"כ עו"ד ירון קוסטליץ ועו"ד שמחה אלבכרי

2. אביב - שבתאי יוסף בע"מ

ע"י מר שי שבתאי ועמית שבתאי נציגי

החלטה

בפניי בקשה להשבת תפוס. יצוין כי בתיק זה ניתן צו זמני להחזקת התפוסים והמשיבים ביקשו לקבוע דיון לצורך שחרור התפוסים, כאשר הם מסכימים לתפיסה של 80,000 ש"ח בגובה האישום המתייחס למתן שוחד בשווי זה. ואולם, לגבי יתר התפוסים שהינם זכויות במקרקעין וכן תפיסה של מליון ש"ח, ביקשו המשיבים להורות על שחרורם.

ב"כ המבקשת ביקשה להותיר את הצו הזמני ברכוש שניתן ביום 20.3.23 על כנו ולדחות את בקשת המשיבים לשחרר את הרכוש התפוס באופן שיעמוד על 80,000 ש"ח בלבד.

ב"כ המבקשת טענה כי המשיבים לא חולקים על תפיסת הרכוש ביחס ל 80,000 ש"ח המהווים את שווי השוחד. ולטענתה עיקרי הטענות מוגבלים לראיות לכאורה להוכחת שווי התועלת שהפיקו המשיבים מן השוחד, בסך של 7,796,000 ש"ח.

ב"כ המבקשת פירטה בהרחבה בעיקרי טיעוניה בכתב את הרקע, הנסיבות והראיות בתיק ולטענתה הרכוש התפוס זה מחצית משווי העבירות אז התפיסה לטענתה הינה מידתית.

ב"כ המבקשת טענה כי טענת חלוקת הזמן אינה רלוונטית בענייננו.

ב"כ המשיבים ביקש לבטל את הצו הזמני שניתן ע"י כבוד השופט שגיא במעמד צד אחד מיום 20.3.23 ולהורות על שחרור התפוס של המשיבים, למעט סך של 80,000 ש"ח. כשלטענתו לנוכח התשתית העובדתית הנטענת ע"י המאשימה עצמה, האכיפה הבררנית ביחס לנאשמים אחרים בתיק וכן לאור עקרונות של מידתיות וזהירות.

ב"כ המשיבים טען כי אין כל קשר לשוחד של האחרים בתיק לבין המשיבים ועל כן הרכוש שיש לתפוס הוא בסך 80,000 ש"ח בלבד.

ב"כ המשיבים הפנה לפסיקה בעניין. טען לעניין האחידות והמידתיות. ולטענתו המשיבים אינם קשורים לכל האמור בכתב האישום ולטענתו אין אחידות למול נאשמים 6 - 8 בתיק. וכן אף טען כי בשלב הזה יש למשיבים גם את חזקת חפות.



למעשה הדיון אינו עוסק כלל בקיומן של תשתית ראייתית לצו הזמני שניתן, שכן בפתח הדיון הסכים ב"כ המשיבים כי גם אם ביהמ"ש יקבע כי קיימות ראיות לכאורה בכל האמור בכתב האישום, הרי שיש להורות על שחרורם של התפוסים בשל טענת אפליה. ב"כ המשיבים טען כי הוא מסכים שביהמ"ש יסתמך על האמור בכתב האישום כקיומן של ראיות לכאורה והוא שומר את טענותיו לתיק העיקרי. מסקנת הדברים היא כי ככל שקיימות ראיות לכאורה בתיק ולכך מסכים ב"כ המשיבים, הרי שניתן להורות על מתן צו זמני.

המחלוקת כאמור היא אך ורק בשאלת האפליה והיא מתייחסת לשניים:

1. אפליה ביחס לנאשם 1 שבעניינו נתפס סך של 432,200 ש"ח וזאת בקרן ההשתלמות שלו. לציין כי עפ"י עמדת המבקשת, הפעולות בהסוואה שנעשו ע"י הנאשם 1 הן בסך 365,500 ש"ח.

2. אפליה ביחס לנאשמים 6-8 בעניינם ניתנה החלטת תפיסה פחותה מערך העבירה נוכח העובדה כי המדינה לא יכלה לכמת את שווי קידום זמינות הקרקע לבניה דבר שדורש אומדן מקצועי.

החלטה זו תתייחס אך ורק לשאלת האפליה, לנוכח העובדה כי במסגרת הדיון צמצם ב"כ המשיבים טענותיו לשאלה זו. טענת אפליה היא טענה שביסודה היא התייחסות שונה של הרשות כלפי נאשמים שבנתונים שווים עובדתית. לאחר ששמעתי את הצדדים אני סבור כי הטענה של אפליה לא הוכחה דיה כדי שבית המשפט יוכל לקבוע על פיה כי אכן מתקיימת אפליה לעניין שאלת התפוסים.

לגבי האפליה בין המשיבים לנאשם 1 בכתב האישום. אכן אני מסכים עם ב"כ המשיבים כי מיוחסת לכלל הנאשמים באישום השלישי לכתב האישום עבירות של עשיית פעולה ברכוש אסור. ואולם קיים הבדל מהותי בין המשיבים לנאשם 1. הנאשם 1 אפשר את קיומו של הסכם המסגרת ממנו נהנו המשיבים בסכום של 7,796,000 ₪. בעוד הנאשם 1 לא נהנה מכספים אלו. אני מוצא לקבוע כי לא מדובר בשווים לצורך החזקת תפוסים. כוונת הדברים השווים באישום וסעיף העבירה אינו מלמד על השוויון בתמורה של העבירה ולכן לא ניתן לראות בהם שווים לצורך אפליה.

לגבי האפליה בין המשיבים הנאשמים 6-8 בכתב האישום. גם לגביהם אני סבור כי לא מדובר באפליה. טען הסנגור כי האפליה היא בכך שהמדינה ידעה כי יש שווי עבירה נוסף שלא כומת ולכן עצם ההסכמה אילה הגיעה מהווה אפליה פסולה. אני סבור כך, ראשית בית המשפט אינו יודע מה השיקולים שהביאו את המדינה להגיע לאותה הסכמה ומכך לא צומחת אפליה. מעבר לכך אציין כי המדינה טענה כי היא אינה יכולה לכמת את שווי של קידום זמינות הקרקע לבניה. אני סבור כי המצבים של המשיבים והנאשמים 6-8 דומים. בעוד בעניינם של המשיבים יש ערך נקוב של העבירה. בעניינם של הנאשמים 6-8 יש ערך ראשית שהוא אומדני, שנית מדובר בערך שלא ברור שניתן לכמתו, שכן מדובר בזכות ובנוסף לאמודנות יש עלויות של יצירת הערכה. משעה שהמדינה סברה שלצורך התפיסה היא מוותרת על יצירת אומדן (שגם הוא בעל פוטנציאל הדיינות, עליו היא ויתרה) מכך לא ניתן להסיק כי המדינה יצרה אפליה.

סוף דבר אני סבור כי המשיבים לא הצליחו להראות קיומה של אפליה שיש בכוחה להביא לתוצאה של שחרור התפוסים. כאשר המשיבים הסכימו כי עובדות כתב האישום יש בהן כדי ליצור עילה לתפיסה הזמנית ולא הוכחה טענת האפליה



מכוחה יש להורות על שחרור התפוסים, הרי שאני מוצא לדחות את טענת האפליה ומורה על הותרת הצו הזמני על כנו.

מזכירות תשלח תוכן ההחלטה לצדדים באמצעות הנט.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"ג, 04 יוני 2023, בהעדר הצדדים.